

Slavnost Nejsvětější Trojice II.

AI O orlu, králi ptáků, se říká, že po narození vynese svá mláďata do velké výšky a přikáže jim, aby se dívali do slunce. Pokud to bez mrknutí očí vydrží, pokládá je za své děti. Pokud ne, tak je prý pustí, aby padli na zem, protože nejsou hodni rodu orlů.

DI Ježíš před svým nanebevstoupením přikázal svým učedníkům, aby učili národy a křtili je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A tak každý, kdo přijímá křest, podobá se na mladé orly z legendy. Je ozáren žářem tajemství Božího života. Ať už sám nebo v zastoupení rodičů vyznává víru a lásku k Nejsvětější Trojici. Následný život člověka je pak ovlivněn právě tím, zda dokáže hledět na toto tajemství a žít z něj, nebo sklopí oči a přestane být hodný rodu božího dítěte, který získal při křtu.

KE Bůh postupně v dějinách spásy odhaloval lidem krásu a tajemství svého života.

V první starozákonní fázi to bylo teprve náznakově. Důležitější bylo vést lidi k víře jednoho a pravého Boha. Ale ve vyjádřeních Božích se setkáváme i s formulí "My", např.: "Učiňme člověka na náš obraz a podle naší podoby" (Gn 1,28); nebo: "Hle, člověk se stal jako jeden z nás" (Gn 3, 22). Náznakem jsou i trojité požehnání, kterými podle Božího nařízení kněží požehnávali Izraelitům a v nichž třikrát zmiňuje slovo "Pán" (Nm 6, 24-27), nebo trojité svolání Serafinů: "Svatý, Svatý, Svatý je Hospodin zástupů" (Iz 6, 3).

V novozákonní fázi dějin spásy už Nejsvětější Trojice objevuje a vzpomíná jednoznačně. Evangelisté Matouš, Marek, Lukáš a Jan píší o pokřtění Ježíše v Jordánu, o tom, jak na něj sestoupil Duch svatý a o tom, jak bylo slyšet hlas Otce z nebe (Mt 3, 3-17; Mk 1,9-11; Lk 3, 21-22; Jan 1,31-34). A pak jsou tu Ježíšova slova, které jsme i dnes slyšeli v misijním příkazu apoštolům, aby křtili ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Ve třetí fázi dějin spásy, kterou jsou dějiny církve, se teologové a učenci vedení Duchem Sv. snažili přiblížit našemu rozumu pravdu o Bohu jednom a tříosobném. Učili, že každá božská osoba je totožná s jedinou božskou podstatou, že každá osoba je Bohem, že je skutečně osobou a že je rozdílnou osobou od ostatních dvou. To pak slavnostně potvrdili církevní koncily v roce 325 v Niceji a v roce 381 v Cařihradě.

Konečně očekáváme i čtvrtou fázi, která se nazývá eschatologická. Bude to naše společenství s trojjediným/tříjediným Bohem ve věčnosti.

PAR Pokud jsme tajemství Božího života přirovnali k záři slunce, tak bychom měli i toužit v tomto jasu žít. Tak, jak jsme šťastní a spokojení, když na nás působí paprsky slunce (vitamín D3?), tak bychom měli být ještě šťastnější z toho, že na náš život může působit Bůh. Je to vlastně přelomový moment v rozvoji naší víry, který se nazývá spolupráce s Bohem.

Dnes často slyšíme o spojování kapitálu. Vytvoří se nějaká firma, která má např. dva majitelé a každý přispěl svým podílem, aby firma mohla existovat. Cosi podobného se odehrává i v našem vztahu k Bohu. Můžeme ním vytvořit "duchovní firmu", kde se také spojí kapitál. Božím kapitálem je příslib neustálé pomoci a ochrany. Naším kapitálem by měl být příslib neustálé věrnosti a důvěry. Pak může začít spolupráce.

Naše spolupráce spočívá v tom, že Boha beru jako nenahraditelného partnera pro můj život. Dovolím mu, aby pomáhal mému životu ve všech jeho oblastech. Bohu otevíru dveře do svého srdce, do své rodiny, na své pracoviště, jsem s ním spojený i tehdy, když se bavím nebo sportuji, kdy se raduji nebo trpím. Tehdy pociťuji to, co sv. Pavel prohlásil v Aténách na Areopágu: Bůh "od nikoho z nás není daleko. Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme" (Sk 17, 27-28).

Často se ale stává, že nějaká firma se rozpadne, protože jeden z majitelů odstoupí od dohody. Vezme si svůj podíl a možná se rozhodne podnikat sám. A možná i úspěšně. Nezvítězí ale úspěšně svůj život ten, kdo odstoupí od spolupráce s Bohem. Bez Boha se dá tak dlouho smysluplně žít, jako bez slunce v tmavé místnosti. Postupně člověk oslepne, zešílí a zhroutí se.

MY Velcí a známí lidé často v pozdějším věku píší životopisné knihy. Jiní lidé je rádi čtou, protože se trochu dozvědí, jaká byla u někoho cesta na vrchol slávy. My možná svůj životopis psát nebudeme. Nakonec není to vůbec nutné. Pokud bychom alespoň teoreticky o takové knize uvažovali, co bychom tam napsali? Mohli bychom napsat např. knihu s názvem: Můj život s Bohem? Nebo snad: Můj život Bez Boha? Věřím, že by naše kniha měla první název. Vždyť není hezčí vyznání v životě jako to, že mohu říci: s Bohem jsem všechno čestně zvládl.

ADE Mladé orlíčatá, které se dokáží dívat do slunce, jsou hodné svého rodu. Buďme i my hodni Božímu rodu, který jsme obdrželi při křtu. Nebojme se otevřít oči a srdce pro Boha. Amen